

NEZÁVISLÝ DVOUMĚSÍČNÍK SPOLKU
K A M E N I C K O

PRO VÁS / S VÁMI / O VÁS

DUBEN 2022

STŘÍPKY – OBČANSKÉ AKTIVITY V KAMENICI

/

POHLEDY ODJINUD

/

KULATÝ STŮL – SOCIÁLNÍ SLUŽBY V KAMENICI

/

PŘEŽIJE NÁS PŘÍRODA KAMENICKA?

/

ZDRAVÁ OBEC A KVALITA ŽIVOTA

Úvodník

Vážení čtenáři,

jaro je v plném proudu, radost ze sluníčka a tepla letos konečně nekazí covid-19, ale něco mnohem horšího – válečný konflikt vzdálený jen několik set kilometrů na východ od našich hranic. Tato tragédie je s námi každý den, není možno se od ní v myšlenkách odpoutat. Svět po 24. únoru 2022 už nebude jako dříve.

Přesto všichni žijeme své běžné životy. Také aktivity spolku Kamenicko se v tomto roce rozeběhly naplno podle plánu, zdánlivě ničím neomezovány. Skutečnost je však taková, že na naši březnovou brigádu přišla polovina obvyklého počtu lidí. Důvodem byla (snad již) doznívající koronavirová infekce.

Brzy společně s vámi prozkoumáme přírodu kolem Štířinského rybníka a v rámci projektu Ptačí budky pro Kamenicko vyrobíme tři desítky budek různých velikostí. Na podzim je rozmístíme, čímž nabídneme ptákům na příští jaro nové příležitosti k hnízdění místo těch, o které je my, lidé, připravujeme. Jak? Odpověď na tuto otázku najdete uvnitř čísla.

Komfort pro ptactvo je důležitý, ještě důležitější však je, zda se komfortně cítí také lidé v Kamenici, zda tu mají všechno, co potřebují ke spokojenému životu. Přestože je tato otázka dost individuální, existují objektivní ukazatele toho, jak má vypadat zdravá a pro obyvatele přívětivá obec. Dlouhodobě zastáváme názor, že jedním z nejdůležitějších parametrů dobrého žití je fungující občanská společnost.

Doufáme, že na stránkách dvouměsíčníku našeho spolku najdete nejen podněty k zamyšlení, ale v této nelehké době snad i trochu naděje. Příjemné čtení!

*Za spolek Kamenicko
Michaela Valentová*

Střípky

Noc kostelů 2022

Letos proběhne v pátek 10. června. V té době už bývají zahrady plné květin, takže vyzdobit interiér kamenického kostela sv. Františka Serafinského (z Assisi) nebude problém. Začínáme v 19 hodin. Můžete se těšit na varhanní koncert v provedení Jakuba Janšty, který opět vybere skladby vhodné pro subtilní nástroj v našem kostelíku. Samozřejmostí je komentovaná prohlídka interiéru s Janem Pišnou. Arcibiskupství pražské opět doporučuje zaměřit se i na okolí kostela. Učiníme tak a snad se nám podaří příjemně vás překvapit! Za finanční podporu

již předem děkujeme naší obci. Doufáme, že si užijete Noc kostelů, organizovanou již potřetí spolkem Kamenicko se svolením Římskokatolické farnosti Říčany.

Osadní výbory – hybná síla zapojování lidí do péče o osady

Jarní brigády pořádané osadními výbory se už staly tradicí. Tam, kde osadní výbory fungují, je to na první pohled vidět. Stačí si např. uvědomit, že kdyby před lety nevznikl z iniciativy občanů OV Vsedobrovice a Štířín, nevypadala by hasičárna a její okolí tak, jak dnes vypadá, břehy Štířinského rybníka by lemovaly černé skládky, ve Struhařově a na Ládví by si děti nehrály na pěkném hřišti vybaveném moderními certifikovanými prvky. Škoda, že v Těptíně OV zanikl. Ale třeba se najdou lidé, kteří ho obnoví...

V sobotu 26. března osadníci ze Vsedobrovice a Štířína vysadili malou třešňovou alej jako pokračování remízku ve směru od Vsedobrovice na Brtnici.

Začíná nám každoroční dobrovolnická péče o květiny

Květinové záhony a truhlíky – bez nich si už některé lokality nedokážeme představit. Víte, že záhony na autobusových zastávkách ve Štíříně a Vsedobrovicích vznikly pod hlavičkou tehdejšího osadního výboru v roce 2012? Letos je to neuvěřitelných deset let! Následně byly po dohodě s tehdeším místostarostou panem Česalem instalovány držáky květinových truhlíků na autobusových zastávkách v obou osadách. Skeptici nám tehdy říkali: „A kdo se o to bude starat?“ No, my přece... malá skupinka nadšenců. Dobrovolnický. Na jaře 2014 jsme založili záhon u vsedobrovické hasičárny. Loni zjara jsme ho kompletně předělali a teď čekáme, až se ukáže v plné síle a kráse. Kochejte se s námi.

Cesty v krajině – spojnice lidí

Starou cestu, která kdysi spojovala dva Ringhofferovy statky, jsme zase o kousek přiblížili její původní funkci. Výhledově by se tato obnovená spojnice mezi Štířínem a Petříkovem měla začlenit do systému cyklostezek v našem regionu. K tomu ale bude ještě potřeba napnout síly, takže pokud jste nemohli přijít na brigádu teď na Josefa, nezapomínejte, vaše pomoc bude ještě vítaná. Dáme vás včas vědět.

Vycházka k Štířinskému rybníku

V sobotu 23. dubna se spolu s vámi vypravíme na další poznávací vycházku Kamenickem. Prozkoumáme okolí Štířinského rybníka, abychom si ukázali bohatství naší přírody, kterou máme na dosah ruky. Vycházka se koná s finanční podporou grantového programu Komise pro sport a kulturu (KoSaK) při Radě obce Kamenice.

V Kamenici mi chybí důsledná ochrana kulturních hodnot a životního prostředí

Rozhovor s přírodovědcem, naším sousedem v Kamenici, který je ve svém oboru světově uznávanou kapacitou

V citlivě zrekonstruovaném stoletém domku ve starém Struhařově bydlí prof. RNDr. Miroslav Vosátka, CSc., profesí přírodovědec. Duší samozřejmě také, ale kousek duše mu ještě zbývá na vášeň pro tanec, vysokohorské treky nebo slézání kaňonů v Portugalsku.

Mirku, co tebe a tvou rodinu přivedlo právě do Struhařova? Snad blízkost golfového hřiště Štířín, tedy jakýsi projev nostalgie po životě v Anglii?

My jsme v Anglii strávili několik krásných let, ale 23 let jsme bydleli na hájovně v Průhonickém parku s výhledem na paneláky v Praze. Mysleli jsme, že hájovnu nakonec odkoupíme, ale poté, co se park stal památkou UNESCO, bylo jasné, že prodej hájovny nebude možný. Pak jsme začali hledat místo, kde bychom byli spokojeni. Musím říci, že když jsme se tehdy před mnoha lety seznamovali s Kamenicí, jedním z argumentů „pro“ byla i podoba a hlavně obsah Zpravodaje z Kamenice. Tenkrát jsme si řekli, že když takto vypadá místní obecní časopis, tak ta obec bude asi dobrá. Psal se rok 2008.

Domek ve Struhařově našla moje žena těsně před tím, než jsme znovu na rok odjeli do Anglie. Líbilo se nám, že u domu je velká stodola. Hned nás napadlo, že dole by mohla

být tanečnírna pro moje argentinské tango a nahoře ateliér pro manželku. Kamarád architekt nám vytvořil projekt rekonstrukce a postupně jsme začali realizovat jeho nápady tak, aby tady s námi zůstal duch domu. Rekonstrukce trvala hodně let, až někdy v roce 2014 jsme se stěhovali.

V opravené stodole jsme párkrát uspořádali promítání nebo divadlo a pozvali místní lidi, jako to dělávali Zvoníčkovci v těptínském Opidu. Tango se za covidu prakticky přestalo tančit, vyžaduje totiž těsný kontakt tanečníků. Ale tančím rád i na jinou hudbu. Díky své ženě jsem objevil malé festivaly s hudbou všech možných žánrů. Naše nejoblíbenější kapela je Vypsaná fixa. Jezdíme na jejich koncerty, bývám mezi diváky jeden z nejstarších. To nám ale vůbec nevadí! Užíváme si to.

Blízkost parku a lesa pro nás při výběru hrála roli. Byli jsme zvyklí na Průhonice. O to více jsme byli šokováni, že státní park ve Štíříně v podstatě není ve směru od Struhařova volně přístupný.

Jak vlastně funguje v Anglii vztah golfového hřiště, resp. klubu s lidmi z okolí?

V Anglii jsme žili v přímořském městečku Sandwich, kde je jedno z nejznámějších golfových hřišť. Právě toto golfové hřiště dělilo náš dům od pobřeží. Jeho středem ovšem vede několik stezek umožňujících průchod k moři. Jsou samozřejmě označeny tabulkami, které upozorňují chodce na nebezpečí vyplývající z toho, že procházejí středem golfového hřiště. Píše se tam třeba: Pozor, golfisté zprava. Hráči a procházející se vzájemně respektují. Proč toto není možné u nás? Myslím, že rozhodující je přístup obce, jestli chce vyjednat o tom, aby místní lidé měli volný přístup do zámeckého parku, přestože se tam hraje golf. Roli hraje samozřejmě i disciplína lidí.

Jako přírodovědec pracuješ na zajímavých projektech, které tě posouvají doslova křížem krážem po planetě. Můžeš přiblížit alespoň ty z poslední doby?

Od 6. ledna tohoto roku jsem strávil měsíc v Antarktidě jako člen mezinárodní vědecké výpravy. Byli jsme tam dva čeští vědci – kolega z VŠCHT a já.

Pluli jsme na dvacetimetrové jachtě s kapitánem, který je původem Čech, ale žije dlouho ve Skotsku. Najali jsme si ho, ačkoliv i pro něho to byla první výprava směr Antarktida. Vypluli jsme z Ohňové země přes Drakeův průliv, kolem mysu Horn. Tato trasa je považována mezi jachtaři za jednu z nejnebezpečnějších. Směrem tam jsme trasu o délce 900 km urazili za tři dny, z toho jeden a půl dne trvala bouře, kdy se obrovské desetimetrové vlny přelévaly přes jachtu. Střídali jsme se u kormidla a poté i na hlídkách sledujících ledové kry. Musel jsem se to také naučit, ačkoliv jsem byl z celé skupiny jediný nováček nezkušený v jachtingu. Opravdu jsem se chvílemi bál. Člověk musí být stále

přivázaný k lodi. Kdyby spadl do vody, nemá šanci... Námořníci, kteří v minulosti obepluli mys Horn a vrátili se ve zdraví, si podle tradice směli dát do ucha náušnici. Už jsem ji dostal jako dárek k narozeninám.

Přímo u pobřeží Antarktidy bylo asi minus 10 stupňů, ale vlhko, takže lezavá zima. Na pevnině však může být i v létě mrazivých 35 stupňů pod nulou. Pluli jsme s jachtou podél ostrovů Jižních Shetland a dále k pobřeží Antarktidy a na gumovém člunu jsme se vydávali na pevninu pro vzorky. Sbírali jsme lišejníky jako indikátory čistoty ovzduší a klimatické změny, ale také např. exkrementy tuleňů, vzorky sněhu, řasy, bakterie, houby a další organismy pro praktické využití. Cestu jsme podnikli v rámci projektu Národní centrum kompetence, jehož cílem je mimo jiné hledat nové látky a organismy pro kosmetiku, výživu i léčiva, ale i přírodní alternativy chemických pesticidů. Na VŠCHT se pak vzorky budou analyzovat a podle obsahu látek a biologické aktivity budeme hledat jejich možné využití.

Zpět na Ohňovou zemi jsme pluli 5 dní, celkem jsme urazili 3 tisíce kilometrů. A zase bouře a vysoké vlny. Mys Horn jsme tedy obepluli dvakrát... No a pak jsme samozřejmě naši cestu při grilovaném patagonském jehňátku a skvělém argentinském vínu také řádně oslavili.

Nedá mi to, abych se nezeptala na mořskou nemoc. Neměli jste problémy?

Je to zvláštní, ale já, suchozemec, jsem byl jeden z mála, kterým nebylo špatně. Dostal jsem přezdívku Bouřkový kuchař, protože jsem byl schopen i v bouři nejen připravit, ale i sníst třeba rybí pomazánku nebo vajíčka se slaninou, zatímco někteří kolegové kvůli mořské nemoci nebyli schopni několik dní nic požívat... Samozřejmě jsem měl s sebou iontové nápoje, banány, hořkou čokoládu pro případ zažívacích potíží. Ale nic z toho jsem naštěstí nepotřeboval. Na jachtě se mě ptali, proč celý život lezu po horách, když bych mohl se svým žaludkem být dobrý námořník.

V Antarktidě jsme měli plán navštívit šest vědeckých stanic. Kromě české také argentinskou, britskou, chilskou, ruskou a ukrajinskou. Na ruskou nás nepustili, protože měli karanténu kvůli covidu. Ale kousek od stanice stojí dřevěný pravoslavný chrám, jediný kostel na Antarktidě, kde nás dva mladí popí přivítali a dali nám požehnání pro naši cestu. Na ukrajinskou stanici jsme bohužel již nedopluli, i ta byla kvůli karanténě zavřená. Na chilské stanici pro nás však uspořádali velkou party – v naší výpravě totiž byly i čtyři ženy, což z nás dělalo atraktivní skupinu. Bylo to veselé a hlavně jsme po dlouhém čase měli skvělé grilované maso, pivo, víno i whisky – na lodi byl totiž kvůli bezpečnosti přísný zákaz konzumace alkoholu a s vařením to také nebylo jednoduché. Pěkně jsme si zazpívali při improvizovaném karaoke a také zatančili. Když jsme pak

za svítání otevřeli dveře, venku seděly stovky, možná tisíce tučňáků a asi se divili, co tam jejich člověčí sousedé uvnitř vyvádějí. Opravdu bizarní zážitek.

Říká se, že některé lidi, kteří podniknou výpravu na Antarktidu, může postihnout tzv. antarktické šílenství. Mají problém se vrátit do normálního života, chtějí tam zůstat a koukat na ledovce lemující pobřeží, na velryby, které v hojném počtu plavou podél lodi, na tuleň. Viděli jsme na pobřeží celé kolonie tučňáků oslíků a uzdičkových. (Kdo by čekal tučňáky císařské, byl by zklamaný, protože ti žijí mnohem jižněji na antarktické pevnině. Celkový počet tučňáků je odhadem 175 milionů.)

Mně se stalo jen to, že jsem si v Antarktidě vyčistil hlavu do té míry, že jsem si doma nemohl vzpomenout na nic, co si člověk v civilizaci běžně pamatuje – PIN k různým kartám, číslo bankovního účtu. Na to, abych si vzpomněl na heslo k počítači, jsem opravdu potřeboval tři dny. Zapomněl jsem totiž i to, kam jsem si heslo napsal.

Den po návratu z Antarktidy jsem se přesunul do Dubaje, abych zkontroloval naši zahradu v rámci české expozice na výstavě EXPO 2020. Dobrá zpráva je, že zahrada funguje bezvadně. Doufám, že náš pavilon bude vybrán jako jeden z těch, které zůstanou na výstavišti nastálo.

Co myslíš tím, že zahrada funguje?

Česká zahrada na EXPO je specifický projekt, který má dokázat, že lze zúrodnit poušť. Z celkové rozlohy našeho pavilonu, která činí 2000 m², zabírá zahrada 500 m². Vodu na závlahu získáváme ze vzduchu pomocí zvláštního zařízení vyvinutého na ČVUT pod názvem SAWER. Ve vodě jsou na tzv. fotobioreaktoru pěstovány mikrořasy, které do svých buněk nachytávají ve vodě rozpuštěné živiny, a ta řasová suspenze se používá k obohacení písku organickou hmotou a živinami. Z biologického odpadu z restaurace v českém pavilonu získáváme s pomocí žížal ve vermikompostéru tzv. kompostový čaj, který jde spolu s řasami do závlahové sítě pod povrchem zahrady. Závlaha vede v písku přímo ke kořenům rostlin, zhruba půl metru pod povrchem, takže

nedochází k odparu. V rámci naší expozice mohou návštěvníci vejít i „do podzemí“. Jsou tam vystaveny průhledné tubusy, kde je vidět, jak se písek obohacuje o organickou hmotu a vzniká úrodná zemina, ve které může růst např. olivovník. Já jsem v tomto projektu zúročil své zkušenosti z dosavadního výzkumu např. symbiotických hub, řas a ze své práce v řadě afrických zemí nebo třeba v izraelské poušti či v mrazové poušti na Islandu. O našem pavilonu informovaly také stanice BBC i CNN. Doufám, že se najdou příležitosti pro praktické využití této technologie při zúrodnování pouští na Blízkém východě i jinde.

Tvůj profesní život je spojen s cestováním a díky tomu, že jste žili v zahraničí, máš s čím porovnávat. Splnila Kamenice tvá očekávání, pokud jde o prostředí, možnosti kulturního využití apod.?

Bohužel ne. V Británii je i v malých obcích „village hall“, tedy malá budova vybavená kuchýnkou a sociálním zařízením, kde se scházejí spolky nebo pěvecký sbor, pořádají přednášky, oslavy narozenin, hraje divadlo, trénují šachy. Hodně kulturních akcí se odehrává také v kostelích.

Podle mne je zde v Kamenici kultury málo, zvláště té alternativní. V pátek večer bývá v kamenickém kulturním centru trénink, místo toho, aby tam byly koncerty nebo divadlo. Pátek a sobota večer – to je přece „prime time“, doba, kdy mají lidé čas a chuť jít za kulturou. Na víkend sem přijíždějí také lidé z Prahy. Kulturní akce teď konečně vypadá celkem slušně, ale program je hodně omezený a to nelze přičítat jen pandemii. Chtělo by to se nebát zkusit nějaký alternativní program a přitáhnout publikum z okolí. Chybí mi tady akce pro menší okruh zájemců. Mám na mysli autorská čtení, večery poezie, besedy se zajímavými lidmi, promítání filmů apod. Myslím, že i tento druh kultury by si zde našel okruh zájemců. Mám pocit, že to ale chce podporu ze strany obce, dobrou propagaci a hlavně nadšený tým lidí, které baví vymýšlet zajímavé věci, třeba nějaká pravidelná setkávání, tak jak je mají například kameničtí senioři – taková změna by Kulturnímu centru Kamenice slušela. Velmi jsem si přál, aby se prostorem pro takové aktivity stala bývalá pila ve Struhařově, ale tato obrovská příležitost zůstala bohužel nevyužita.

Spolupracuješ s OV Struhařov, jehož je tvá žena členkou. Oba jste pracovně velice vytížení, přesto se věnujete sousedským vztahům. Je i toto spojeno se vzpomínkami na život v Anglii? Jakou úlohu mají podle tvého názoru plnit osadní výbory v rámci obce? Plní ji v Kamenici?

V Anglii jsme jeden čas žili v malé vesničce Goodnestone. Zapadákov, kam autobus zajížděl jen ve středu a v sobotu. Samí starousedlíci. Vesnici vévodil krásný park a zámek. Bydlela v něm stará paní baronka, která tam, tedy u sebe doma, pořádala výstavy a koncerty a v kavárně si povídala s lidmi, kterým servírovala čaj. Když jsme se nastěhovali do jednoho z domků ve vesnici, hned druhý den k nám přišli sousedé, aby nás přivítali. Okamžitě nás přijali mezi sebe. Nevím, jestli by tohle fungovalo u nás. Spíš asi ne. Ačkoliv – máme kamarády v Roztokách, kde občanský a spolkový život opravdu bují. Pořádají tam spoustu akcí pro děti i dospělé, např. úžasný masopust, který je velmi populární.

Masopust máme i u nás v Kamenici, ale něco je tady jinak. Neumím to asi přesně pojmenovat, ale mám pocit, že tu panuje jakási nesmyslná rivalita mezi osadami, neuchopená ze strany obce. Prostě to tady do sebe nějak „nezapadá“. Zdá se mi, že právě osadní výbory by mohly plnit, ale neplní, tu úlohu spolupráce mezi osadami.

Jsem přesvědčen, že vedení obce by mělo mnohem více naslouchat názorům občanů a reflektovat návrhy osadních výborů. Pravidelně by se měly setkávat OV z celé Kamenice. Tam, kde OV ještě nevznikly, by měly vzniknout. Občanská společnost totiž nemůže fungovat, když lidé nemají platformu, kde mohou vyjádřit, co jim chybí, co postrádají, a přinést návrhy, co s tím mohou dělat. A hlavně potřebují stále informace, jaká je dlouhodobá vize rozvoje celé obce i jednotlivých osad a jak se mohou do realizace této vize zapojit.

Zase budu srovnávat s Anglií. Odvádějí se tam obecní daně, tedy přímé daně do rozpočtu obcí. A nejsou malé. Pro nás to byla částka, která velmi výrazně zasahovala do našeho měsíčního domácího rozpočtu. Každý měsíc jsme tam ale dostávali výpis, na co přesně tyto peníze obec použila (od obecní policie až po úklid veřejných prostranství). Tato transparentnost je zcela zásadní pro pocit, že s tvými penězi někdo nakládá řádně. Když má člověk pochybnosti, může se ozvat a musí mu být odpovězeno.

Jakou roli hrají spolky? Tady v Kamenici se, jak se zdá, spolkový život začíná „rozjíždět“...

Hrají naprosto zásadní roli. Jsou explicitním vyjádřením toho, že určitá skupina lidí sleduje určitý společný zájem a je ochotna do toho vložit svůj čas, energii, um a často i vlastní peníze. I my máme s přáteli dobročinný spolek Ecolodge Nepál, který pomáhá v himalájském údolí Langtang s obnovou po ničivém zemětřesení v roce 2015.

Spolky by měly být vedením obce brány jako partneři a důležití hybatelé občanského života. U nás se bohužel často díváme spatra na ty, kteří mají odlišný názor, či jsou příliš „iniciativní“. Každá snaha a iniciativa si zaslouží být vyslyšena, i minoritní názor má váhu a měla by být připuštěna diskuse o něm. Spolky signalizují názory různých skupin lidí, ale často i ochotu pracovat na změně věcí. Otevřená věcná diskuse o různých cestách k řešení problémů by měla být samozřejmostí. Ignorace spolků či dokonce jejich znevažování je ignorací základních demokratických principů.

Když sleduji veřejná zasedání Zastupitelstva obce Kamenice, nelíbí se mi, jakým způsobem se v naší obci zachází s tzv. opozicí či s běžnými občany, kteří mají jiné názory než vedení

obce. Opozice má plnit kontrolní funkci. V každém normálním společenství tomu tak je. Za nešťastné u nás považuji to, že opozice nebyla po posledních volbách přizvána do Rady obce Kamenice (to je přece obecný demokratický princip i v našem parlamentu). Doufám, že po volbách nebude nové vedení obce pokračovat v tomto trendu. Doufám, že se změní politická kultura a že nová opozice bude přizvána k rozhodování a k diskusi o věcech obecních. Lidé by měli na obecní úrovni umět spolupracovat na rozvoji obce. Myslím, že ještě máme v Kamenici v tomto směru hodně co dohánět.

Když si představíš Kamenici v horizontu 20-30 let, co vidíš? Můžeme to nějak ovlivnit?

Přál bych si, aby i moje děti chtěly bydlet v Kamenici. V poslední době mě ale občas napadlo, že kdybych tu neměl dům, do kterého už jsem investoval tolik energie, možná

bych hledal nové místo, kde občanská společnost a obec funguje lépe a radostněji. Zatím v naší obci postrádám jasnou a dlouhodobou vizi, dostatečný prostor pro konstruktivní diskuzi, podporu dobrých mezilidských vztahů, chybí mi důsledná ochrana kulturních hodnot a životního prostředí.

Doufám proto v příštích letech v takovou změnu, která podpoří u lidí chuť tady bydlet a podílet se více na dění v obci. Věřím, že v budoucnu vedení obce bude více naslouchat svým občanům než korporacím či developerským projektům. Myslím, že základními předpoklady pro dobré fungování obce jsou nejen zdraví a bezpečnost společnosti, ale také otevřenost a pozitivní přístup k diskuzi s těmi, kdo mají třeba odlišný pohled na problémy kolem nás.

Děkuji za rozhovor.

Michaela Valentová

Pohledy odjinud

Tentokrát přinášíme pohled do bývalých Sudet. Obec Nové Sedlo leží v rovinaté zemědělské krajině, zhruba 10 km od Žatce. Administrativně pod ni spadají vesničky Břežany, Číňov, Chudeřín, Sedčice a Žabokliky. Velikost bývalých zemědělských usedlostí dává tušit, že půda zde, na bývalém panství Černínů z Chudenic, je úrodná a sklizeň bohatá. Blízkost hnědouhelné pánve a tepelných elektráren i poválečný odsun původního německého obyvatelstva tento region v minulosti citelně poznamenaly. V Novém Sedle navíc sídlí nápravné zařízení, tedy věznice. Na první pohled atributy spíše problematické než pozitivní jak z hlediska sociálního, tak ekologického. První pohled ale někdy mýlí...

Zastavujeme před pěkně zrekonstruovanou budovou bývalé fary, dnes sídlem Obecního úřadu Nové Sedlo. Kostel sv. Václava se dvěma věžemi za nízkou zdí září novou fasádou a opravenou střechou. Než se stihneme rozhlédnout, vychází nám v ústřety starosta obce, pan Petr Sýkora. Je jedním ze tří stálých zaměstnanců obecního úřadu, čtvrtým je právník – externista.

Od roku 2010, kdy nynější starosta nastoupil do úřadu, dokázala tato čtveřice věci přímo neuvěřitelné. Náš rozhovor se okamžitě stáčí k bývalé faře. Církev ji dávno neužívala. Vytvořila v ní byty, které pronajímala romským rodinám. Léta takového způsobu užívání a nulových oprav se na budově podepsala. Po jednání s generálním vikářem Litoměřické diecéze byla fara se zahradou a stodolou v r. 2011 obci prodána za 150 tisíc korun. Zároveň obec od církve zdarma získala kostel v Žaboklikách ve stavu těsně před spadnutím. Prohnílé pozemníce odmítaly nést tíhu krovu, který se pomalu propadal.

Postupná oprava fary si vyžádala 4,5 milionu korun. V r. 2015 se obecní úřad přestěhoval do nových prostor. V přízemí je zasedací místnost, kancelář starosty se zázemím, kancelář účetní a podatelna, v patře pak obřadní síň, kancelář kronikáře obce. Loni byla navíc dokončena rekonstrukce podkroví, kde vznikl zajímavý prostor pro další kulturní aktivity. Nutno podotknout, že pan starosta je profesí stavař.

Kostel sv. Bartoloměje v Žaboklikách z r. 1730 opravuje obec z dotací, postupně. Za statiku zaplatili zhruba 1 milion korun,

loni opravili sakristii a střechu. Projekt opravy kostela svěřili zkušené paní projektantce z Olomouce, která se specializuje na církevní stavby (je mj. autorkou projektu opravy kostela ve Valči). Záhy po sametové revoluci byl interiér kostela vykraden, zcizeny byly věžní hodiny i s barokním hodinovým strojem. Prostě jednoho dne přijel před kostel jeřáb... Kostelní zvon je nyní v Liběšicích v kapli, možná bude vrácen na původní místo. Pan starosta Sýkora se těší, že po celkové rekonstrukci bude kostel sloužit k pořádání kulturních akcí.

Zatím chodí místní na koncerty do kostela sv. Václava v Novém Sedle. Obec ho má na základě dohody s církví ve

vypůjčce a každoročně tam pořádá svatováclavský a adventní koncert. „Myslím, že pro vystoupení Spirituál kvintetu to bylo opravdu důstojné prostředí,“ doplňuje pan starosta.

Pan Sýkora říká, že pro život v obci je důležité, aby se lidi setkávali a společně bavili. „Každá správná vesnice musí mít školu, školku, hospodu, kostel, knihovnu a fotbalové hřiště, pak jsou lidi spokojení,“ uzavírá. Budova bývalé obecní školy, kde nyní sídlí základní škola (25 dětí) a mateřská škola (25 dětí), je zrekonstruovaná, má vybudovanou vlastní kuchyni. Všechny třídy jsou klimatizované. Ve škole je keramická dílna s pecí, kterou pořídili za 120 tisíc z dotace. Slouží dětem i dospělým. O šikovnosti místních pod vedením zkušené keramičky svědčí artefakty, které zdobí prostory obecního úřadu. Obec vlastní a zrekonstruovala budovu hostince. Paní hostinská má prostory v nájmu.

Sportovní vyžití je v Novém Sedle různorodé. Tomu odpovídají sportoviště. Fotbalové hřiště s umělou závlahou obec užívá po dohodě s místním fotbalovým klubem. Právě od něho obec získala část pozemku a vybudovala na něm hřiště s umělou trávou pro tenis, volejbal a nohejbal, jehož správcem je místní pětadvacetiletý nadšenec. Za péči o kurt dostává měsíčně 3 tisíce korun. Obec na svém pozemku provozuje hřiště pro plážový volejbal a pod školou buduje další hřiště.

V Novém Sedle byla stará ubytovna pro česáče chmele, která však už nesloužila svému účelu. Obec ji přebudovala na dům s pečovatelskou službou. Provozuje tam 11 obytných jednotek, kde bydlí i místní občané.

Jak zvládá malá obec poměrně velké kvantum práce? Navíc sekání trávy (5× ročně) nejen na obecním, ale např. i na církevních pozemcích, nebo podél komunikací? Obec má

svou techniku, mimo jiné kapacitní štěpkovač a mobilní kompostárnu. „Lidé o víkendech posekají trávu na svých zahradách, dají ji před vrata a obec ji svezde do mobilní kompostárny. Tak získáme dost kvalitního kompostu pro výsadby,“ doplňuje paní účetní, která si přiběhla za panem starostou pro podpis.

Blízkost nápravného zařízení je výhodou. Starosta se na jaře 2011 s vedením věznice dohodl na zaměstnávání odsouzených. Přicházejí do práce tzv. volným pohybem, tedy bez dozoru. „Většinou jsou to lidé šikovní, časem si osvojí různé řemeslné dovednosti, zapracují se. Funguje nám to perfektně. Někdo se tomu diví, ale my tyto lidi potřebujeme a jsme s nimi spokojeni. Další pracovní síly máme na veřejně prospěšné práce od úřadu práce. Využíváme je zejména sezónně, např. na sekání trávy.“

V obci leží zámek, který je kulturní památkou. Koupil ho kdysi i se zpustlým parkem italský podnikatel Mauro Piccinini. Sídli v Praze, ale v regionu vlastní další nemovitosti a pozemky. „Je s ním dobrá spolupráce, umíme spolu vycházet. Zámek i s parkem má obec ve výpůjčce na 15 let. Zanedbaný park jsme ve spolupráci s dendrologem vyčistili od náletů a vybavili mobiliárem. Dnes slouží lidem jako oáza klidu a v létě poskytuje stín. Je radost si tam zajít a nadechnout se,“ usmívá se spokojeně starosta. „Je důležité starat se o památky. Je to historie obce, nás všech. Proto se staráme o tři hřbitovy. Dva z nich jsme převzali od církve, už se tam dávno nepohřbívá, jsou plné starých německých hrobů. Tito lidé tady také kdysi žili. Snažíme se, aby místo jejich posledního odpočinku vypadalo důstojně a upraveně,“ uzavírá své poselství.

Loučíme se a slibujeme si, že se uvidíme 28. září na koncertě v kostele sv. Václava.

Michaela Valentová

Okénko do kamenické přírody, 4. díl

Zkáza na Pištrajchu

Čistírny odpadních vod (ČOV) jsou nedílnou součástí infrastruktury v obcích s větším počtem obyvatel. Zpravidla jde o poměrně složité technologie s mechanickými, biologickými i chemickými procesy. ČOV jsou bezesporu zařízení, která mají velmi kladný vliv na naše životní prostředí. Čistí vodu, kterou jsme použili pro své potřeby, a „vyrábějí“ vodu, kterou vracíme zpět do krajiny, aniž bychom ji poškozovali.

Areál kamenické ČOV leží kousek před Hamerským rybníkem, v mělce zříznutém údolí Kamenického potoka, kam se vrací vyčištěná voda. Starousedlíci znají tuto část Kamenice pod místním názvem Pištrajch. Kamenická čistírna zřejmě své funkce konečně plní a pro životní prostředí je přínosem. Je to zhruba rok, co prošla rekonstrukcí, díky které zároveň došlo ke zvýšení její kapacity. Až potud dobré a záslužné.

Pištrajch... To divné slovo pochází z německého Fischreich, tedy „říše ryb“. Celé desítky let místo romantických procházek. Traduje se, že po pěšině od zámekského areálu ve Štíříně podél Kamenického potoka až k zámku Kamenice pravidelně chodívala i poslední paní baronka. Dnes je Pištrajch přerušen silnicí č. 603, tzv. starou benešovskou.

Celý Pišťtrajch byl oázou klidu a pohody, kde ticho příjemně rušilo jen bublání potoka a zpěv ptáků. Cesta vedla lužním lesem se spoustou zvířat, která zde nacházela skvělé podmínky k životu. Lužní systémy, zvláště pak vegetační formace měkkých luhů, patří k nejbohatším přírodním fenoménům našich zeměpisných šířek. Porosty zde tvořily svazy vrbin s olší lepkavou a občasnými slivoněmi. Bohatý keřový podrost chránil vlhkou půdní vrstvu, ve které žily stovky drobných živočichů. Při cestě podél potoka bylo zcela běžné setkání s beznohou ještěrkou jménem slepýš nebo užovkou. A těch druhů zpěvného ptactva! Sýkorky, červenky, budníčci, brhlíci, strakapoudi a další. Nacházeli zde vhodná místa k hnízdění i dostatečnou potravní základnu. Pozorný chodec si mohl všimnout drobných rejsků, myšic, norníků či hrabošů, kteří přebíhali přes cestu. Občas byla k vidění i plachá srnka. Zkrátka hezká procházka. Proč to všechno v minulém čase?

Jako by nestačilo, že koryto Kamenického potoka bylo kdysi narovnáno. Teď by se meandrující potok hodil, aby pomáhal zadržovat vodu v krajině, a vytvářel tak v době sucha příjemné mikroklima. Bohužel devastace pokračuje. S rekonstrukcí kamenické čistíčky romantické prostředí doznalo změn. Do lužní nivy byly v létě 2021 navezeny tuny zeminy, kterou byly pak zasypány stromy místy až do výše 1,5 metru. Tento materiál patří spíše na skládku. Místo toho, aby navážka byla odstraněna, byly letos v zimě vykáceny desítky stromů, samozřejmě vše bez potřebných povolení. Ptáci tak přišli o příležitost k hnízdění a drobní živočichové jsou navždy pohřbeni pod silnou vrstvou navezeného materiálu.

Ničení okolí ČOV se děje pod záminkou „uděláme tady něco pro lidi“. Prý třeba aluviální nivu. Jaký nesmysl! Tento hodnotný a dnes vzácný biotop se totiž vytváří tisíce let a zcela jistě jej nelze „vyrobiť“ jako vložky do bot. Ve hře je prý také záměr vybudovat jakési pumptrackové hřiště, které by bylo poslední ranou zdejšímu přírodnímu prostředí. Navíc nikdo přesně neví, co vlastně materiál navezený v pásu kolem potoka obsahuje, chybí chemické rozborů na těžké kovy, toxicitu a jiné škodlivé sloučeniny, jako jsou fosforečnany, dusičnany nebo polychlorované bifenylly. Zkrátka Pišťtrajch dostal zabrat.

Cesta podél potoka u čistíčky zůstala zachovaná. Zůstal jen smutný zbytek dříve bohatého lužního lesa. A Kamenice tak přichází o další z krásných a typických míst, která tvoří její tvář a dělají z ní zajímavou obec, kde se příroda vyváženě snoubí s našimi domovy.

Text a foto: Šárka Šotolová

Březen, na stromy vlezem

Březen, to je měsíc jara. A březen je také měsíc, kdy se začínou trást nejen osiky. Zvuk motorových pil je panikou, která přehluší zpěv hnízdících ptáků. Řezavý zvuk v čase nadcházejícího života a slunce zní jako pohřební píseň v době naděje a očekávaného rozkvětu. Tragédie ptačích rodin, zmatek v době, kdy příroda zakládá nové generace rostlin a živočichů. Pro někoho velká komplikace, zápas o přežití, pro někoho radost ze zisku, úleva od strachu, že mu spadne na střešku větev nebo celý strom.

Kácet dřeviny do konce března umožňují předpisy. Jsou to však jen formální a nesprávně seskupená písmena na papíře.

Navážka – stav v červnu 2021

Ve skutečnosti je rozdíl mezi březnovým javorem v nížině, který již raší a začíná aktivně žít, a javorem na horách, který ve stejné době ještě tvrdě spí. Na to seskupitel písmenek již nepamatoval. A tak rozhodnutí, zda v březnu kácet, či počkat na podzim nebo zimu, zůstává jen a jen na lidech. A to platí i pro křoviny, které jsou pro mnohé lidi jen odpornou nevzhlednou divočinou.

- V Kamenici žije přibližně 4 700 obyvatel, včetně dětí.
- V době od listopadu do konce roku 2021 bylo pokáceno cca 100 stromů.
- Od začátku roku do konce března 2022 pak bylo pokáceno téměř 150 stromů.
- Celkem bylo pokáceno 250 stromů. Každý dvacátý obyvatel, včetně dětí, statisticky pokácel 1 strom.

Nejvíce padlo smrků – cca 50, dále borovice – cca 25, jedle, douglasky, modřiny, ale i duby – cca 10, lípy, javory, vrby, osiky, akáty, jasany, olše, břízy – cca 40, habr, buk aj. A co teprve když k tomu připočteme celistvou plochu 130 000 m² v katastru Těptín, kde bylo káceno dokonce bez povolení v průběhu roku 2020 až 2021 a obdobný případ na ploše 10 000 m² v katastru Štířín.

Při této statistice bychom se měli všichni zamyslet, kolik bude na území Kamenice stromů za 10 let. Budou tady ještě stromy? Každý z nás jistě ví, jak je těžké, aby se zasazený strom uchytil, a pokud se mu to povede, jak dlouho pak roste.

Šárka Šotolová

Kulatý stůl

Sociální služby v Kamenici

V ČR žije stále vyšší procento lidí v seniorském věku. Populace stárne a to s sebou přináší problémy na úrovni státu i obcí. Kamenice není výjimkou. Péče o seniory, o nemocné, trvale či dočasně zdravotně postižené je téma také v rodinách. Ale co když rodina chybí a člověk je na problémy spojené se svou tělesnou či mentální kondicí sám? Problémy, jak víme, nepřinášejí jen věk. V životě lidském mohou nastat situace, kdy se z minuty na minutu svět obrátí vzhůru nohama a nic už není jako dříve. O každé komunitě vypovídá mnohé to, jak se staví k sociálním problémům svých členů a pomáhá slabým či oslabeným. U „kulatého stolu“ si na toto téma povídáme s Marií Hajduškovou (MH), Martinem Otáhalem (MO), Josefem Dvořákem (JD), Terezou Bártovou (TB) a kamenickými seniory Marií Benešovou (MB), Olgou a Miroslavem Němcovými (ON, MN), Evou Jelínkovou (EJ) a Jaroslavou Janatovou (JJ).

V Kamenici žije zhruba 6 tisíc lidí, z toho je asi 4,5 tisíce v obci trvale hlášených. Kolik z nich je v seniorském věku? Jak se žije seniorům v Kamenici?

MO: V loňském roce bylo v naší obci přibližně 800 občanů ve věku 65+ a trvalým bydlištěm na území obce. Předpokládám, že se to příliš nezměnilo. Kolik je zde nepřihlášených seniorů, je otázkou, ale očekával bych zhruba o 300–400 více.

MH: Odhaduješ správně. Během pandemie covidu-19 v roce 2020 jsme rozváželi starším občanům roušky a dezinfekci. Adres, na které jsme jezdili, bylo asi 1200. K datu 1. 1. 2020 je uváděn počet obyvatel 4707 trvale hlášených v Kamenici. Klub seniorů 55+ aktivní čítá kolem sta seniorů, členství není podloženo žádnými příspěvky, pouze dobrovolnou účastí. O těch, kteří se neúčastní našich aktivit, nemáme žádné povědomí. Můžeme se vyjádřit jen k těm, které známe. To, jak se seniorům v Kamenici žije, se tedy může velmi lišit.

JD: Jsem velice rád, že v Kamenici vznikl klub seniorů. Díky obětavé práci našich dvou Marušek má tato stále rostoucí poměrná část obyvatel postaráno o zážitky, poznání

a především společně strávený čas. Pro starší generaci, obzvláště po odchodu do důchodu, kdy se cítí izolovaní a nepotřební, je to aktivita k nezaplacení. Vzhledem k rostoucímu počtu členů klubu bude ale třeba aktivnější přístup ze strany obce. Nejen finanční vylepšení chodu klubu a jeho aktivit, ale i zajištění prostorů ke společným schůzkám.

Někdy je potřebná pomoc, která by alespoň částečně ulevila od každodenních problémů, které přináší stáří či zdravotní handicap našich blízkých. Prožili jste takovou situaci?

JD: Ano, v současné době sám řeším tento problém u svých rodičů, kteří neodkladně potřebují zázemí sociální služby, a ta je prakticky v naší obci nedostupná. Nejbližší pro mne využitelné služby jsou v Říčanech, ale jsou velmi vytížené a v rozsahu, který bychom potřebovali, nevyhovující.

Při stále narůstajícím počtu seniorů bude nutno urychleně tyto služby řešit a zařídit jejich poskytování. Jedna pracovní síla na obecním úřadě, která se touto problematikou zabývá, je naprosto nedostačující, a proto je třeba tuto oblast výrazně posílit a začít vyvíjet větší aktivitu.

MO: Také jsem prožil situaci, kdy můj blízký potřeboval odbornou pomoc. I s odstupem času je to pro mne velice emotivní vzpomínka. Uvědomil jsem si, že služby, které jsou spojeny s péčí o blízkého, člověk docení až v tu chvíli, kdy je sám potřebuje. Málomkdo si uvědomuje, do jaké míry jeho blízkým, či jemu samotnému, taková asistence může ulevit.

MB: Velikou pomocí může být i taková, která nic nestojí, jen trochu volného času. Dlouhodobé ošetřování člena rodiny je velmi náročné (vyčerpání, nedostatek spánku, splín apod.). Moc pomůže, když někdo pečovatele vystřídá (nechá vyspat, dojit si nakoupit nebo jenom tak odpočívat a nabrat síly).

MH: Přesně tak. Takové situace senioři v Kamenici prožívají. Za klub seniorů se snažíme pomoci radou, důležitými informacemi, na koho se obrátit, vzájemnou pomocí. Naše snaha v počátcích vzniku klubu byla podávat informace seniorům v podobě besed, článků ve zpravodaji apod. Cílem klubu seniorů v Kamenici je socializace starších občanů jako ochrana před samotou, která je mnohdy příjemná, ale pokud se odehrává každodenně, může mít nepříjemné důsledky na tělesné i psychické zdraví. Za šest let zájem o klubové činnosti stále trvá. Věřím, že setkávání seniorů se dostala do povědomí obyvatel Kamenice. Naši snahou bylo také to, aby na obecním úřadě vznikl sociální odbor.

Které konkrétní sociální služby byste uvítal/-a v Kamenici? Už jste někdy takovou službu využil/-a? Pokud ano, kdo byl jejím poskytovatelem?

MO: Doufám, že až dosáhnu seniorského věku, tak naše společnost bude v péči o seniory o kousek dál. Kromě senior taxi a rozvozu jídel, které beru jako základ, si dokáží představit

Ing. Martin Otáhal, Ph.D.

- Absolvent Fakulty strojní ČVUT
- Akademický pracovník na Fakultě biomedicínského inženýrství ČVUT
- Člen Zastupitelstva obce Kamenice

Marie Hajdušková

- Absolventka SPgŠ – učitelka MŠ
- Po roce 1989 rekvalifikace – cvičitel, masér, terapeut
- Bývalá členka Zastupitelstva obce Kamenice (2014–2018)
- Zakladatelka Osadního výboru Ládví (2015)
- Zakladatelka a ambasadorka Klubu seniorů v Kamenici (2015)
- Členka spolku Kamenicko

služby jako pomoc v domácnosti, návštěva lékaře v bydlíšti klienta, rozvoz léků, vyvážení odpadů zdarma či nárazový odvoz velkoobjemového odpadu přímo z bydlíště. Určitě by stálo za to zkusit vyjednávat s místními zprostředkovateli mobilní telefonní sítě o kolektivní výhodné smlouvě pro seniory, nebo s providery o zlevněném připojení k internetu. Nicméně toto jsou standardní služby, které by mohla zprostředkovávat obec. Financování těchto služeb je jistě na větší diskuzi a hledání prostředků.

Touto problematikou se zabývá řada odborníků, stačí je oslovit a naplánovat nejvhodnější strategii pro naši obec. Seniorům je ale třeba pomáhat i mentálně a společensky. I zde bychom měli důvěřovat odborníkům, kteří nám pomohou najít řešení „na míru“.

Myslím si, že v obci chybí alespoň jeden sociální pracovník, zaměstnanec, jehož jedinou pracovní náplní by bylo aktivně vyhledávat a pomáhat řešit potřeby seniorů. Kolikrát by podle mne pomohlo, kdyby někdo jen zvedl telefon a zeptal se seniorů, zda něco nepotřebují.

V ideálním případě by měl vzniknout sociální odbor, který bude řešit otázku sociální strategie, jejího plnění a financování.

MH: Jako zastupitelka v letech 2014–2018 jsem usilovala o to, aby na OÚ Kamenice fungoval sociální pracovník. Na základě průzkumu mezi staršími občany v rámci klubu seniorů jsem plánovala postupně prosadit i pečovatelské služby. Sociální pracovnice je na OÚ již 3 roky, ale pečovatelská služba zatím nevznikla. Spolupráce sociální pracovnice s klubem seniorů je prozatím minimální, částečně vinou pandemie covidu-19, ale iniciativa ke spolupráci vycházela vždy pouze ze strany organizátorek klubu seniorů.

Na téma zdravotních a sociálních služeb či pečovatelských služeb jsme během šesti let v rámci klubu měli již několik besed, např. s paní Bobovskou z Velkých Popovic (soukromá pečovatelská služba), s paní Terezou Bártovou z Kamenice (v té době zaměstnanou ve společnosti Most k domovu v Jesenici), několikrát s právníčkou paní Matoušovou (v té době pracující na obecním úřadu) a advokátkou paní Editou Arnold, která vykonává poradenskou činnost v Jesenici pro seniory zdarma – tuto službu platí Městský úřad Jesenice.

JD: Škála služeb, které by využili senioři, je velká a každý potřebuje jinou. Navrhoval jsem, ale bez úspěchu, alespoň rozvoz jídel ze školní jídelny. Bylo mi řečeno, že o tuto službu není zájem, ale dle mých informací o této službě moc seniorů nevědělo.

MH: S podobným názorem ze strany obce jsem se setkala, když jsem přišla s myšlenkou založit u nás klub seniorů. Bylo mi řečeno, že o něco takového není zájem. Po šesti letech je vidět, že tento předpoklad byl mylný. Prostě je potřeba to zkusit a mít trpělivost. Věci nezačnou fungovat okamžitě a samy.

MB: Rozvoz jídla je nápad, který by byl jistě hojně využit, neboť uvařit pro jednoho se mnohdy nechce nebo se neodhadne množství. Kupované „hotovky“ se přejí. Hodně důchodců

využívá jídelnu školy a určitě by uvítali i rozvoz. Řada lidí si není schopná pro oběd dojet. Cena je příznivá oproti dovozu z restaurací, byť se slevou. Ve školní jídelně se navíc vaří dietněji, což dělá dobře i seniorům.

MN: Jídlo by mohl seniorům rozvážet i dodavatel, který by byl patřičně zainteresován, to znamená, že by pro něho bylo zajímavé zajíždět do Kamenice. V Radějovicích taková firma funguje, zájemci si objednávají z několika jídel podle jídelního lístku. Vždy je tam i jedno dietní jídlo. Zorganizoval to tam prý starosta, sociálně potřebným obec poskytuje na stravování příspěvek.

EJ: Rozvoz jídel, senior taxi a domácí péči bych určitě uvítala.

JJ: Jednoznačně bych uvítala senior taxi.

Řada lidí z Kamenice je nucena dojíždět na různá specializovaná lékařská pracoviště do Prahy. Ne každý je vzhledem k věku či zdravotnímu stavu schopen jet autem. Ne každý má na dosah pomocnou ruku svých dětí. Co by v této situaci mohlo pomoci?

JD: Přínosem by zcela určitě byla koupě vozidla, které by s převozem seniorů do lékařských zařízení pomohlo. Pokud by v obci aktivně fungovaly sociální služby, bylo by možné určitě i za pomoci dotace takové vozidlo pořídit.

MO: V moderní obci by mohla fungovat dopravní služba pro juniory i seniory, která by pomáhala s dopravou dětí z některých lokalit do školy i s rozvozem seniorů na příslušná místa. Případně by obec mohla zavést systém pro tzv. spolujízdu, kde by byli zaregistrováni řidiči, kteří jezdí autem například do Prahy do práce a jsou ochotni svést svého souseda.

Obecně lze spoustu služeb zajistit na základě dobrovolnosti. Z dobré vůle oslovit souseda, zda nepotřebuje něco zařídit či dovézt nákup. Obec by mohla tuto dobrovolnost podpořit, třeba tím, že propojí dobrovolníky se seniory.

TB: Ze zkušenosti mých klientů vím, že velkou pomocí je senior taxi, nebo doprovod prostřednictvím pečovatelské služby, která je poskytována např. v Jesenici a ve Vestci.

MB: Senior taxi, co provozují v Jesenici, se mi jeví jako výborný nápad. Za mírný poplatek dopraví hlavně na vyšetření k lékaři, na terapii apod. Vzhledem k tomu, že naše obec se skládá z 10 osad, se mi jeví také jako dobrý nápad autobusové propojení všech osad menším autobusem. Třeba dopoledne, když nejsou časté spoje PID a je třeba zajet k lékaři. Také z osad, co nejsou na přímém spojení na Prahu, by mohlo sloužit jako přiblížení se na spoje, které vedou z náměstí dál.

JJ: Jelikož specializovaná pracoviště v místě jsou nereálná, připojuji se k myšlence, že by pomohla obec zřízením služby senior taxi.

Nejen senioři, ale i lidé po operacích či úrazech potřebují dočasně speciální pomůcky. Kde je nejbližší možnost je vypůjčit?

TB: Existují půjčovny kompenzačních pomůcek, ale jsou poměrně vzdálené. Bylo by z hlediska dostupnosti ideální, kdyby tuto službu nabízela pečovatelská služba zřízená obcí.

JJ: Rozhodně bych uvítala možnost zapůjčení kompenzačních pomůcek od obce.

MH: Před několika lety jsme zakoupili z peněz klubu seniorů a částečně ze sponzorských darů kompenzační pomůcky, které máme nyní k dispozici. Obec je měla od nás převzít a informovat o tom v místním periodiku tak, aby se to dozvěděli všichni občané. Nestalo se tak. Skladují je stále u nás na půdě a půjčují je seniorům v případě potřeby na základě smlouvy o zapůjčení. Členové klubu seniorů o této možnosti vědí.

JD: Dle mého názoru je většina kompenzačních pomůcek předepisována pacientovi lékařem na míru a jsou dobře dostupné. Jejich skladování v obecních prostorách mi tedy přijde zbytečné. Možná bych spíše využil službu „Nabídka/poptávka nevyužitých kompenzačních pomůcek“ přes sociální pracovníci na obci, která by evidovala kontakty jejich majitelů.

MH: Máš pravdu, ale lékaři před pár lety nepředepisovali všechny pomůcky. Nakoupily jsme s Marií jen to nejn nutnější (chodítko, invalidní vozík, držadla na vanu, sedátka do vany apod.). Ze zájmu lidí vyplývá, že to byl dobrý nápad.

Jak si představujete do budoucna lékařskou péči v Kamenici? Co zde chybí, co by mohlo být lepší?

JD: Máme štěstí, že u nás v obci je základní lékařská péče – i přes nedostatek lékařů – zajištěna. Do budoucna by bylo samozřejmě příjemné služby rozšiřovat o další obory, abychom nemuseli za nimi dojíždět. Zatím v tom ale brání nedostatek vhodných prostor.

MN: Určitě by bylo dobré, kdyby v Kamenici v budoucnu vznikla poliklinika, kde by odborní lékaři jistě rádi např. dvakrát týdně ordinovali. Je to otázka vhodných prostor, samozřejmě. Pokud možno v centrální části obce, v blízkosti zastávky autobusu. Jsem ale přesvědčen, že je to řešitelný problém.

EJ: V naší obci mi schází rehabilitace, dostupná zubní ordinace, oční ordinace a ortopedie.

MH: Jako seniorka bohužel nevyužívám lékaře v obci, ale dojíždím za praktickým i odbornými lékaři v okolí nebo do Prahy, což je náročné na čas i finance. Uvítala bych možnost většího výběru praktických lékařů. Vzhledem k přibývajícimu věku nevím, zda dojíždění bude nejlepší volbou. Chybí tu – i vzhledem k počtu obyvatel – odborní lékaři – zubař, rehabilitace, psycholog. V případě, že obec nebude moci z jakýchkoli důvodů v tomto občanům vyhovět, pomohlo by obecní taxi pro seniory – opět se můžeme podívat do jiných obcí, které takovou službu obyvatelům poskytují.

V Jesenici jsou seniorům poskytovány bezplatné právní konzultace. Zkušenosti odtamtud ukazují, že je to služba velice vítaná. Domníváte se, že by obec měla takovou službu pro své občany zajistit?

JD: Právní konzultace jsou v současném právním světě naprosto nezbytné. Tuto službu by určitě využili nejen senioři ale i ostatní občané. Většina z nás se ve složitých zákonech nevyzná a nechala by si ráda od odborníka poradit.

MH: V Kamenici také před lety bývala seniorům pravidelně poskytována bezplatná právní konzultace, dnes nám bohužel chybí.

JJ: Souhlasím, myslím, že senioři by tuto službu určitě uvítali.

MO: Toto je jedna ze základních služeb, které by obec měla, alespoň v omezeném režimu, seniorům poskytovat. Nemusí obec stát až takové peníze, dokonce si myslím, že by tato služba mohla být sdílená s okolními obcemi.

V mnoha obcích existují sociální byty. Kolik jich má naše obec a kdo a podle jakého klíče rozhoduje o jejich přidělování?

JD: V naší obci je pouze jeden sociální dům v Těptíně a abych pravdu řekl, přidělování bytů v něm je pro mne dodnes záhadou. Po většinu roku je kapacita ale naplněna. Takže otázka rozšíření možností sociálního bydlení je na místě.

MO: V současné době jsou kapacity obce zcela vyčerpány, částečně i vlivem evropské politické situace. Obecních bytů, a to nejen tzv. sociálních, nemáme dost. Dokáží si představit, že zde kromě tzv. sociálních bytů může být i část bytů bezbariérových. Jako obvykle je to otázka financí a sociální strategie.

Myslím, že i toto je otázka pro odborníky, kteří by se sociální strategií měli obci pomoci.

Hledání klíče pro přidělování sociálních bytů je složité a mělo by být podřízeno této strategii. Rozhodně by nemělo platit, že kdo dá víc, ten bydlí. To se snad v naší obci neděje.

MN: Také se mi zdá, že obecní byty jsou potřeba ve větším počtu. To, co zde je, rozhodně nestačí. Opět je třeba se zamyslet, kde a za jaké finance je reálné je zřídit. Myslím, že při řádném hospodaření obce je i toto řešitelné.

Sociální byty nejsou jedinou formou sociální pomoci. Do svízelné situace se mohou dostat třeba matky-samoživitelky, ale aktuálně např. i lidé, kteří uvěřili nespolehlivým dodavatelům elektrické energie apod. Má i v těchto případech pomocnou ruku podat obec? Jak?

JJ: Určitě ano a asi jen finančně.

EJ: Domnívám se, že ano, alespoň poradenstvím.

JD: Já bych zde obec viděl jen jako poradní komponent v oblasti sociálních dávek a právní pomoci.

MO: To je těžké, obec nemůže spasit celý svět, měla by být těmto lidem aspoň nápomocna, vždyť dostává od státu peníze na trvale přihlášené občany. Zde se opět dostáváme k sociální strategii, odborníkům atd. Dokáží si představit, že matky-

Tereza Bártová

- Absolventka střední zdravotnické školy
- Nyní studium na Vysoké škole zdravotnictví a sociální práce sv. Alžběty v Příbrami – obor sociální práce

Josef Dvořák

- Profesi tesař
- Dlouholetý člen SDH v Těptíně
- Člen Zastupitelstva obce Kamenice

samoživitelky budou mít přednost při přidělování obecních bytů. Co se týče druhé části otázky, tak by obec měla pomáhat svým občanům alespoň zprostředkováním právního či finančního poradenství, ať už placeného či bezplatného (dle možností obce). Nicméně tyto služby (pokud budou nějak finančně zvýhodněné) by dle mého názoru měly být vázány na trvalý pobyt v obci.

MB: Pomoc v sociální tísní by byla jistě velice vítána. A to nejen formou rady, jak vyplnit různé tiskopisy žádostí o pomoc od státu. To je jedna stránka, ale bohužel „moloch“ pomoci od státu je věc zdoluhavá. Proto by se měla pomoc obce zaměřit na urychlenou překlenovací pomoc.

Zřízení domova pro seniory nebo domova s pečovatelskou službou je další téma, které je kamenickými seniory zmiňováno. Je to v Kamenici nemyslitelný luxus?

JD: Luxus to zcela jistě není a já jsem rozhodně pro. Stát se o nás nepostará a soukromě poskytované služby jsou pro většinu seniorů finančně nedostupné.

Proto by mělo být morální povinností obcí vůči občanům, kteří život prožili v obci a přispívali do jejího rozpočtu, jim v této oblasti podat pomocnou ruku.

EJ: Pro kamenické seniory by tato péče byla jistě vítána a potřebná.

JJ: Služby tohoto typu by měly být poskytovány obcí.

MB: V tak velké obci, jako je Kamenice, by zřízení domova pro seniory bylo určitě vhodné. Jenže kde jej umístit? Někde na okraji obce? To není dobré. Senioři by neměli mít pocit, že jsou odkládáni. Kromě toho by si také třeba rádi koupili něco dobrého, poseděli na lavičce a přišli tak do kontaktu s ostatními. Také do knihovny, kulturáku apod. Najít tak místo v centru obce! Vždyť senior nepatří do starého železa. Na druhé straně je třeba zjistit, o jaký počet seniorů by šlo, aby se nakonec pečovatelský dům nestal domovem pro Prahu tak jako v Pyšelicích. Většina našich seniorů bydlí v domcích, tak by asi byli radši, kdyby v nich v klidu dožili. Z tohoto pohledu se jako vhodnější zdá spíše varianta pečovatelů a dalších služeb, které jsou uvedeny v předchozích bodech.

ON: Doporučuji, zajeděte se podívat, jak vypadá domov pro seniory v Kunicích, kousek od zámku Berchtold. Jsou to vlastně řadovky, každá jednotka má východ na malou zahrádku. Na společném prostranství mají bazén. Je to inspirace, jak může seniorské bydlení vypadat. Spolupráce s dobrým architektem je důležitá věc, kromě financí, samozřejmě.

MH: Zřízení domova pro seniory je téma, které se diskutuje již dlouho. Při nedávné besedě s paní Kottasovou, sociální pracovnící na OÚ Kamenice, senioři projevíli o takovou službu enormní zájem, dokonce větší než o nové náměstí v Kamenici. Starost o seniory na sklonku života může být náročná, měla by být však vždy důstojná. Obavy ze stáří jsou různé – nepohyblivost, nesamostatnost, závislost na druhých. Mohou to být důvody, proč volit nějakou formu bydlení pro seniory. Úkolem obce je najít místo blízko centra obce a postarat se o to, aby záměr sloužil skutečně místním občanům. Můžeme se podívat k sousedům do Kunic, Vestce, Jesenice nebo Pyšel a hledat tam inspiraci.

MO: Záleží na finančních možnostech a sociální strategii obce. Myslím, že by zde takové zařízení mělo být, ačkoliv spíše preferuji služby seniorům v jejich bydlišti. Nicméně v určité chvíli již nejsou služby seniorům v bydlišti dostačující a je vhodné poskytnout jim nějakou formu domova s pečovatelskou službou. Možností je spousta, můžeme vybudovat vlastní dům pro seniory, který bude provozovat obec, můžeme podobný dům postavit v kooperaci s okolními obcemi, můžeme nabídnout soukromé firmě, aby ho zřídila atd. Já jsem pro dům s pečovatelskou službou zřízený obcí. Nicméně ať zvolíme kteroukoliv variantu, měla by se opírat o kvalitní strategii obce, vypracovanou odborníky v dané oblasti.

Je něco, z čeho máte v souvislosti se stářím obavy?

MH: Mezi našimi seniory jsem byla svědkem péče o umírajícího partnera, dokonce i péči o rodiče, až do jejich smrti. Evokovalo to ve mně tradiční rodinu, jak to vidíme ještě v některých jižních státech Evropy, přestože tendence v péči o seniory je dnes odlišná oproti tradičnímu pojetí. Podpora péče o umírajícího v jeho rodinném prostředí je něčím, co se mě hluboce dotklo, ale čeho se zároveň dnešní společnost bojí. Bojíme se smrti, umírání, bolesti a blízkosti smrti jako takové. Aktivní stáří však může být inspirativní. Staří lidé již nejsou posedlí životem, berou jej takový, jaký je. Radují se z maličkostí, a přitom mají rozsáhlé vědomosti a zkušenosti, které mnohdy už nikoho moc nezajímají. Chtějí být hlavně užiteční a nikomu na obtíž.

JJ: Nejvíce se obávám nemohoucnosti a nesoběstačnosti.

MB: Bojím se hlavně toho, že nebudu soběstačná. Stáří není pro sraby, takže pokud se mohu hýbat, scházet se s kamarády, zazpívat si, cestovat, pracovat na zahrádce a svítí sluníčko, tak je na světě krásně. Seniorský klub nabízí spoustu aktivit a s kamarády je nám fajn.

EJ: Bydlím sama. Kdybych potřebovala, nevím, zda seženu domů pečovatelskou službu. Co bych si počala?

JD: Mám strach, že když nezačneme ihned tuto sociální oblast řešit, již naše generace na to tvrdě doplatí. Počet

seniorů v populaci roste a pokud pro ně nezačneme připravovat dostatek péče, kterou potřebují, nebudeme ji moci využít v případě potřeby ani my.

A čas tak letí, že není nač čekat...

Jedna z těch, kteří se s námi podělili o svůj pohled na problematiku, Tereza Bárťová, se v současné době vzdělává v oboru sociální práce. Zde je několik otázek přímo pro ni.

Jaký je rozdíl mezi sociální a pečovatelskou službou a službou domácí zdravotní péče? Kdo takové služby poskytuje?

Sociální služby jako celek zahrnují velkou škálu sociální pomoci, mezi základní kategorie patří sociální poradenství – např. sociálním pracovníkem v obci, sociálním pracovníkem na úřadu práce, v nemocnici. Služby sociální péče jsou např. pečovatelská služba, stacionáře, domovy pro seniory atd.

Pečovatelská služba je konkrétní služba a poskytuje se ve vlastním sociálním prostředí, zahrnuje pomoc při běžných úkonech péče o vlastní osobu jako je např. pomoc při osobní hygieně, přesun z lůžka na invalidní vozík, poskytování stravy, nebo zajištění donášky, pomoc s chodem domácnosti, s nákupy, se zprostředkováním kontaktu se sociálním prostředím, doprovod k lékaři apod.

Pečovatelskou službu si hradí uživatel z vlastních zdrojů, popř. z příspěvků na péči, cena za takovou službu bývá 130 Kč/h.

V současné době může pečovatelskou službu zajišťovat obec, nestátní nezisková organizace, firma i fyzická osoba.

Domácí zdravotní péče je služba poskytovaná zdravotníkem (zdr. sestrou, v paliativní péči i lékařem) v klientově vlastním přirozeném prostředí. Tuto službu indikuje lékař a je hrazena ze zdravotního pojištění. Jde například o aplikace injekcí, ošetřování ran, edukaci pečujících osob, péči o imobilního pacienta popř. doprovázení umírajících v rámci paliativní a hospicové péče.

Poskytovatelem může být jak státní, tak soukromá agentura, která má smlouvu s pojišťovnami v rámci daného kraje.

Pro koho jsou sociální služby určeny?

Sociálního pracovníka může navštívit každý občan v tíživé sociální situaci či kdokoli, kdo ví o někom, kdo pomoc potřebuje. Nejvíce využívají tyto služby, senioři a osoby o ně pečující, osoby se zdravotním postižením, rodiny s dětmi, cizinci, osoby v hmotné nouzi.

Pečovatelská služba je poskytována osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu věku, chronického onemocnění nebo zdravotního postižení, a rodinám s dětmi, jejichž situace vyžaduje pomoc jiné fyzické osoby.

Jaké kompetence má sociální pracovník v rámci obce?

Sociální pracovník obce je odborník, který poskytuje klientům podporu a pomoc při řešení nepříznivé sociální situace, a to komplexně. Sociální pracovník poskytuje své služby zdarma, nezávazně, diskrétně a anonymně, podporuje samostatnost klientů.

Můžeme od něj očekávat osobní setkání na úřadu či jeho návštěvu v sociálním prostředí klienta, poradenství v sociální oblasti, bytové problematice, pomoc při zprostředkování kontaktů s dalšími zdroji pomoci a institucemi, pomoc se zajištěním sociálních dávek, podporu klienta při hospodaření s financemi.

V rámci pečovatelské služby zajišťuje koordinaci péče, administrativní úkony a tzv. sociální šetření v případě zájmu o tuto službu.

Může sociální pracovník obecního úřadu na základě požadavků občanů zřídit a vést pečovatelskou službu? A co zřízení takové služby obnáší?

Jak vyplývá ze zákona o sociálních službách, může obec prostřednictvím sociálního pracovníka zřídit vlastní pečovatelskou službu. Jednou z podmínek je odborná způsobilost, sociální pracovník by tedy měl být vedoucím těchto služeb. Vyžaduje to administrativní úkony, jako je podání žádosti o registraci na příslušný orgán, doložení odborné způsobilosti apod. Dále i praktické věci jako je zajištění kanceláře, možnost užívání automobilu a personál, tedy pečovatelky.

první jarní víkendový workshop KERAMICKÁ MOZAIKA

sobota 23. 04. 2022 13-18 hod

neděle 24. 04. 2022 13-16 hod

CENA DÍLNY: 1500 Kč/osoba

MÍSTO : řemeslně výtvarný ATELIÉR při kavárně
Posezení u Andělky, Masarykova 38, Velké Popovice

PROGRAM: Odpoledne I. - návrh mozaiky, příprava materiálu, lepení; Odpoledne II. - spárování mozaiky, popř. pokračování v lepení (týká se mozaiky na perlince)
V CENĚ veškerý materiál, podklad na lepení mozaiky, zapůjčení nástrojů, potřebné „know-how“, početně malá skupina, asistence lektorky.

V RÁMCI WORKSHOPU můžete tvořit mozaiku na libovolný podklad z nabídky dílny nebo si donést svůj (doporučuji konzultovat předem). Získáte základní know-how v oblasti mozaikování a vytvoříte si vlastní mozaiku.

REZERVACE A PŘIHLÁŠKA: rezervace nutná, místo si rezervujte předem telefonicky nebo emailem. Rezervace platná složením zálohy 1000,- Kč. Záloha je nevratná, po dohodě lze převést na jinou osobu. Platební údaje obdržíte při rezervaci.

LEKTORKA: Mgr. Martina Regnerová,
tel.: 773 997 092, email: inspirium@inspirium.cz
www.inspirium.cz

Kvalita života v Kamenici

Co je to vlastně kvalita života? Podle čeho se měří? Na tuto otázku se nyní snaží odpovědět zastřešující strategický dokument Česká republika 2030, který stanovuje strategické cíle, které směřují k udržitelnému a rovnoměrnému rozvoji země. Jeho naplnění by mělo zvýšit kvalitu života v České republice. Právě kvalita života obyvatel je v dlouhodobém horizontu základním smyslem veřejných politik. Rozvoj země vnímá v mnohem širším kontextu, než je hospodářský výkon a ekonomický růst.

Tento dokument akcentuje zhruba deset bodů, podle kterých se kvalita života měřit dá. První je příjem a bohatství. Osobně bych ho na první místo nedával, ale budiž. Další kritéria jsou zajímavější: bydlení, zdraví, mezilidské vztahy, občanská angažovanost a dobré vládnutí, životní prostředí, bezpečnost a osobní pohoda.

Zamysleme se nyní spolu. Naše okolí a prostředí, ve kterém žijeme, nás výrazně ovlivňuje. Je to součást našeho individuálního bohatství. Mimo jiné třeba dostatek zeleně, bezpečné cesty, spokojená komunita a přátelské vztahy mezi lidmi v obci jsou hodnotou, která zvedne kvalitu života každého z nás o několik řádů výše. Teprve přátelské mezilidské vztahy naplní beze zbytku význam slova bydlení. Někdo si to možná plně neuvědomuje, ale je to tak.

Spokojený život v obci je i to, že v klidu zaparkuji před poštou, že lékařská péče je dostupná bez problémů, že škola a školka je dostatečně dimenzována na počet obyvatel, že v noci a o víkendech je v obci klid, že po silnicích v obci se nejedí příliš rychle a je tu bezpečno. To jsou podle mne atributy opravdu spokojeného bydlení. Naplnit je není snadné. Ale volíme si své zástupce a ti by se o to měli všemi silami snažit. Jak to vypadá u nás v Kamenici? V porevolučním období v Kamenici zatím žádné zastupitelstvo nedokázalo odhadnout, kolik by nás tu mohlo bydlet. Vždy tu byly snahy udělat z Kamenice malé město. V Kamenici je tolik volných, zatím nevyužitých stavebních pozemků, že tím je zdejší život do budoucna bohužel potenciálně trvale zdevastován. Kamenice tolik lidí nebude schopna pojmout, aniž by to snížilo kvalitu života obyvatel.

Strategické a územní plánování není jednoduché. Jeho výsledek by měl být takový, aby zaručoval stávajícím obyvatelům obce perspektivně spokojený život. Nyní je to ale tak, že se do Kamenice na pozemky, které byly před lety změněny z polí a luk na stavební, stěhují další a další lidé. Následně se z našich společných peněz jen dostavují škola, čistíčka atd. Každá stavba se navíc o vyšší desítky procent prodává na vícepracích. Právě tyto peníze mohly být ale již dávno investovány do kvality života stávajících obyvatel Kamenice. Kdo myslí na ně? Neustále dochází k zahušťování zástavby a to již takovou měrou, že to na

spokojený život přímo působí. Když se na zastupitelstvu občané proti změnám v územním plánu chtějí ozvat, tak vedení obce zajímá jen to, kolikrát promluvili. Podle jednacího řádu je možné promluvit k jedné věci jen dvakrát. Počet vystoupení je prvořadý, obsah příspěvků občanů do diskuze asi vedení obce nezajímá. To se týká výše zmíněného kritéria „občanská angažovanost a dobré vládnutí“.

Jestliže změny územního plánu mají vést k legalizaci černých staveb a nelegálního oplocování orné půdy, je to devastace prostředí, kde všichni žijeme. Jestliže vedení obce tyto problémy nevidí a lidé musí podepisovat petice, aby vedení obce přesvědčili, že se děje něco nezdravého, je to k zamyšlení. Vždyť třeba úroveň hluku a estetického smogu je na mnoha místech v Kamenici doslova zničující. Pohled na plechové haly v zámeckém parku je smutný. Parkující kamiony u kruhového objezdu ranní kamenickou „idylu“ jen dokreslí.

Pro kvalitu života v obci je prostě kvalitní veřejný prostor klíčový. Kamenice bývala v době, kdy jsem sem jezdil jako kluk, milou vesnicí. Obchod s potravinami byl v bývalé masně u dnešního skate parku, později na sídlišti. Masna se tak stala opravdu masnou, která otevírala sice jen ve čtvrtek dopoledne, ale přece. Masa bylo tenkrát málo. Kdo tam nebyl hodinu před otevřením, na toho nevyšlo. Zato letní kino fungovalo výborně. Do hospod jsem ještě tehdy nemohl, ale věděl jsem o nich. Bylo cítit, že fungují také dobře. V zámeckém parku jsme si jako malí hráli snad každý den. Dýchal velkou pohodou a nonšalantností. Pávi ve voliérách v zámeckém pavilonu byli pro mne jako malého kluka naprostým zjevením. Byl jsem uličník, ale v takovém prostředí jsme se vždy chovali ohleduplně. Kousek od kostela bylo volejbalové hřiště a z něj se o prázdninách hned šlo pro lístek do kina. I tam jsme stáli frontu. Každý chtěl na tribunu. Bylo to výš a pod střechou. Všichni chtěli dobře vidět na Belmonda. Bylo tu prostě krásně, klid a pohoda. Teď je v části parku „načerno“ postavené parkoviště a kvůli jeho osvětlení je s letním kinem amen.

Nenechme si do budoucna pokazit to, co nám ještě zbylo. Chraňme veřejný prostor, hlídáme změny územního plánu. Někdy bývají spojené s investičními záměry. Tak nenápadně mizí parky, bývalá koupaliště a další pozemky, které patřily do veřejného prostoru přístupného všem lidem. V důsledku nezájmu obce se dostávají do rukou investorů, zpravidla lidí odjinud, kterým jde jen o zisk. K tomu jsou potřeba stavební pozemky – pro bydlení či výrobu. O to se pak následně postará obec formou změny územního plánu. Na místě lesa tak např. vyroste výrobní hala. Investoři zrealizují zisk. A co zůstane nám? Zdevastovaný veřejný prostor. Je to opravdu to, co v Kamenici chceme?

Alois Kačerovský

Granty pomáhají poznávat

Možná jste si při svých toulkách Kamenickem všimli na některých místech informačních tabulí kruhového tvaru. Byly instalovány v průběhu uplynulých 4 let a pořízeny z různých grantů. Mají sloužit k poznání přírodních a kulturních hodnot u nás. Těší nás, když vidíme, že se u nich zastavují např. cyklisté, nebo rodiny s dětmi a čtou. Díky grantům vydáváme také informační brožury, kterými chceme přiblížit kulturní a historické bohatství, ale i odkaz významných osobností, které působily v našem mikroregionu.

Letošní „úroda“ grantů cílí především na péči o přírodu a krajinu Kamenicka. Kromě dotace na Noc kostelů 2022, která přišla – jako každý rok – od naší obce, pomohou získané prostředky vědecky prozkoumat a lépe poznat přírodu kolem nás, nebo jí dokonce i trochu pomoci. Projekty jsou rozloženy do několika etap, např. akce Ptáci budky pro Kamenicko proběhne ve třech „kolech“:

- 13. dubna v rámci velikonočního tvoření s Klubem seniorů Kamenice 55+ aktivní v prostorách hotelu Valnovka vyrobíme 10 ks;

SPOLEK KAMENICKO ZVE VŠECHNY, JIMŽ NENÍ LHOSEJNÁ
PŘÍRODA KAMENICKA, K REALIZACI PROJEKTU

PTAČÍ BUDKY PRO KAMENICKO

Společně vyrobíme budky různých velikostí pro různé druhy ptáků, kteří hnízdí a vyvádějí mladé v našem blízkém okolí. Pomůžeme tak udržet populaci ptactva v krajinných partiích Kamenice.

Přijďte pomoci a zároveň si při práci popovídat a dozvědět se něco o malých zpěvácích, kterých i v důsledku lidské činnosti ubývá.

KDY? v pátek 20. května 2022 v 17 hod.
(doba akce cca 2–2,5 hod.)

KDE SE SEJDEME? v hasičárně ve Všedobrovicích

CO S SEBOU? kladívka, kleště, případně malý štětec na vnější nátěr budky

Aktuální informace na www.kamenicko.cz.

SPOLEK KAMENICKO

Projekt je podpořen z Grantového programu Plzeňského Prazdroje Kozel lidem.

SPOLEK KAMENICKO ZVE SVÉ PŘÍZNIVCE NA DALŠÍ
Z POZNÁVACÍCH VYCHÁZEK, TENTOKRÁT NA TÉMA

KRAJINOU KAMENICKA S DALEKOHLEDEM I DROBNOHLEDEM

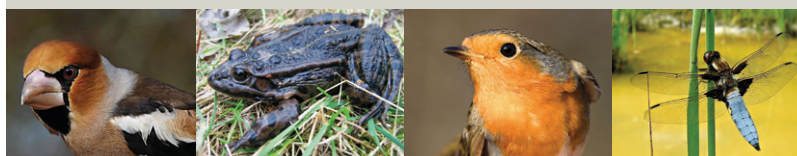
Podívejte se s námi na přírodu a krajinu Kamenicka spolu s odborníkem-přírodovědcem. Uvidíte, že zdánlivě obyčejná procházka po místech, která znáte, se může proměnit v dobrodružnou výpravu pro malé i velké.

KDY? v sobotu 23. dubna 2022 v 9:30 hod.
(doba akce cca 2,5 hod.)

KDE SE SEJDEME? na autobusové zastávce Štířín-zámek

CO S SEBOU? chuť objevovat, svačinu, dobré boty, lupu
a dalekohled

Aktuální informace na www.kamenicko.cz.

- 20. května vyrobíme 20 ks v hasičárně ve Všedobrovicích;
- v říjnu budky spolu s vámi rozvěsíme, aby je ptáci v předjaří příštího roku mohli osídlit;
- v listopadu vydáme informační brožuru věnovanou rozmanitosti ptačích druhů v okolí Kamenice.

Věříme, že vám tímto nabídneme příležitost k setkání napříč generacemi. Zveme všechny, které spojuje společný zájem – péče o přírodu. Vhodné i pro rodiče s dětmi. Těšíme se na vás!

Jak pokračujeme v činnostech financovaných z grantových programů?

Díky vašemu aktivnímu hlasování v prodejnách Tesco se spolku Kamenicko podařilo obsadit 2. místo, což znamená, že peníze získané z grantu Nadačního fondu Tesco na náš projekt Poznání přírody – předpoklad péče o životní prostředí můžeme využít na činnost spolku. Ještě jednou děkujeme všem, kteří nás podpořili!

Projekt Poznání přírody – klíč k její ochraně, na který spolek získal prostředky z programu Živá komunita Nadace Via, se pomalu rozbíhá. Vytipovali jsme významné lokality Kamenicka, kde bude v několika fázích proveden odborný průzkum fauny a flóry.

Děkujeme všem, kteří podpořili vznik tohoto čísla. Pokud se Vám náš časopis líbí, můžete nám přispět na vydání dalších čísel. Číslo účtu pro případné dary 2801133793/2010. Na žádost obratem vystavíme darovací smlouvu.

